

OS DEM DEMOS

demos [de'mos] n. fra græsk; folket, befolkningen

OM TERRORISMEBEGREBETS LOGIK

Af **Andreas Beck Holm**

Det burde være tydeligt for enhver, at der er noget helt galt: På den ene side får vi at vide, at 'krigen mod terror' skal beskytte vores demokrati, vore værdier og vore frihedsrettigheder. På den anden side benytter man sig i kampen mod 'terroristerne' af alt fra klyngebomber og artilleribeskydning af beboelsesområder til krænkelser af borgernes privatliv, kidnapning, tortur, mord og fængslinger uden rettergang. Sagt med andre ord: Det mest markante offer for 'krigen mod terror' har været alt det, den skulle beskytte.

Men hvorfor er det ikke tydeligt for enhver, og hvorfor er det gået så galt? Kunne det mon hænge sammen med hele den måde, som man har tænkt 'krigen mod terror' på?

Som udgangspunkt må vi finde ud af, hvordan vi skelner mellem 'terrorisme' og 'antiterrorisme'. For som antydet ovenfor adskiller deres handlinger sig ikke meget fra hinanden. Når det handler om at terrorisere en civilbefolkning har antiterrorismen således sandsynligvis ikke væsentligt færre ofre på samvittigheden end terrorismen. For eksempel skal USA's offensiv i Fallujah i november 2004 have kostet op mod 6000 civile livet.

Forskellen mellem 'terrorisme' og 'antiterrorisme' må derimod findes i den relation, som deres modsætning angiver. Hvad kan vi som udgangs-

punkt fastslå om det forhold, der er karakteriseret ved, at den ene part stempler som 'terrorist'?

Det er som udgangspunkt påfaldende, at 'terrorist' ikke er noget, man kalder sig selv. De fleste 'terrorister' vil bruge andre begreber, f.eks. modstandsbevægelse. Så 'terrorist' anvendes stort set udelukkende om den politiske modstander. Det er et andet karakteristisk træk ved begrebet, at det ikke kan anvendes om enhver modstander. USA og Sovjetunionen karakteriserede eksempelvis ikke hinanden som 'terrorister'. Det var der to grunde til. For det første var de to modstandere omtrent lige stærke, og for det andet var de (af samme årsag) afhængige af i et eller andet omfang at kunne kommunikere med hinanden. Mellem 'terroristen' og hans modstander består derimod et forhold af grundlæggende ulighed, som afgørende definerer deres gensidige relationer. Det er den stærkeste af to modstandere, der kan karakterisere den anden som 'terrorist'. Et eksempel er Hamas i Gaza, hvis missiler stort set aldrig rammer og endnu sjældnere dræber civile, men som alligevel karakteriseres som en 'terroristbevægelse' af Israel – hvis missiler rammer en hel del mere præcist og dræber tusindvis af civile. Forskellen er her, at Hamas er en organisation af fuldkæggede fanatikere med primitive våben, mens Israel er regionens stærkeste militærmagt.

Den anden grund til, at eksempelvis USA og Sovjetunionen ikke karakteriserede hinanden som 'terrorister' var som sagt, at de var henvist til at tale med hinanden og også anerkendte hinanden som rationelle politiske aktører, man kunne indgå aftaler med – trods fjendskabet. Til gengæld 'taler man ikke med terrorister', fordi det ulige magtforhold ikke gør den stærke part afhængig af dialog. Eller: Den stærke part har ingen interesse i dialog. Forholdet til den politiske modstander bliver derfor en absolut modsætning, hvor intet kompromis er muligt. Det er dette forhold af absolut modsætning, som anvendelsen af begrebet 'terrorist' om modstanderen angiver. Og det er det, der giver 'krigen mod terror' dens særlige karakter.

For det absolutte modsætningsforhold er også en absolut mangel på forståelse. Ikke blot kan vi ikke forstå 'terroristernes' tankegang; det, der gør mangelen på forståelse absolut er, at vi heller ikke accepterer forsøg på at forstå den. Det er helt normalt at bortforklare 'terroristernes' handlinger (med fattigdom, undertrykkende regimer, USA's rolle i Mellemøsten osv.), men til gengæld uacceptabelt at forsøge at forstå dem på deres egne præmisser – så anklages man for at vise 'eftergivenhed' eller 'naivitet'. Denne mangel på forståelse udspringer af, men skærper samtidig hele tiden modsætningen mellem aktørerne.

Fortsættes på side to...

LEDER

Nærværende avis er publiceret i forbindelse med OS DEM DEMOS, et kunstprojekt der beskæftiger sig med de konsekvenser, som krigen mod terror og de efterfølgende antiterrorpakker har haft for offentlige rum og medier. De fem danske billedkunstnere Emil Madsen Brandt, Jakob Jakobsen, C.C. Hald, Pia Röncke & Nis Rømer har skabt en række værker, der diskuterer, hvad indførelsen af antiterrorpakken betyder på både et konkret og et symbolsk plan. Værkerne vil blande sig i de københavnske byrum i løbet af februar og marts måned og rummer konfronterende såvel som mere poetiske perspektiver og rejser spørgsmålet om hvordan antiterrorloven forvandler det offentlige rum. Hvilke implikationer har de gennemførte lovændringer for vores demokrati? Er brugen af visse typer af offentlige rum blevet indskrænket? Værkerne, der interagerer med specifikke steder og cirkulerer i særlige miljøer, belyser på hver deres måde forhold mellem mennesker, hverdagsliv og magtens institutioner i dagens Danmark.

OS DEM DEMOS er en reaktion på tidens kyniske politiske klima defineret af krigen mod terror, og sigtet med avisen er at bringe andre stemmer i tale som modvægt til mediernes monotone retorik, der blot bekræfter unuancerede forestillinger om 'civilisationernes sammenstød' og en 'islamsk terrortrussel'.

I forlængelse af terrorangrebet på World Trade Center i New York i 2001 blev der i de fleste vestlige lande indført særlige terrorpakker til bekæmpelse og forebyggelse af terrorisme. Herhjemme vedtog Folketinget en antiterrorpakke i maj 2002, hvortil der i 2006 blev føjet yderligere punkter. Denne antiterrorpakke består af en række ændringer og tilføjelser i eksisterende love som straffeloven, retsplejeloven, våbenloven og udlændingeloven. Centralt i disse lovændringer er indførelsen af §114,

en særlig terrorismeparagraf, der kan give fængselsstraf på op til livstid. Med denne paragraf er det blevet strafbart at støtte en organisation eller privatperson, der er indblandet i aktiviteter, der kan defineres som terrorisme, ligesom den kriminaliserer både det at engagere andre og det at lade sig engagere i aktiviteter, der kan betegnes som terrorisme. Mest markant og omdiskuteret er at udlændinge med opholdstilladelse nu kan udvises uden rettergang og at danske statsborgere kan blive udleveret til retsforfølgelse i udlandet. De to terrorpakker har givet politiet og PET en række særlige beføjelser, der bl.a. giver mulighed for at indhente personoplysninger hos samtlige offentlige myndigheder og adgang til oplysninger om flypassagerers rejsemønstre. Desuden er teleselskaber og internetudbydere blevet pålagt at registrere og opbevare oplysninger om kundernes trafik.

At antiterrorpakkerne medfører en indskrænkning af individets handlingsfrihed og en begrænsning af, hvad der kan finde sted i offentlige rum er synligt for de fleste. Men det er ikke alle, der bliver berørt af den institutionalisering af racisme og mistænkeliggørelse af befolkningsgrupper lovændringerne medfører. I tandem med USA's retoriske krigsførelse er der også herhjemme blevet udviklet en særlig politisk diskurs, der har til formål at generere frygt og stigmatisere grupper for at legitimere de nævnte politiske tiltag og indgreb i de civile rettigheder. Dette frygtparadigme er ligeledes med til at legitimere måden, hvorpå man i offentlige rum og medier ytrer sig om i forvejen marginaliserede befolkningsgrupper og kulturelle forskelligheder. Krigen mod terror har således omfattende konsekvenser ikke blot for vores demokrati men også for selve det fællesskab, det demos, demokratiet bygger på.

PUBLIK

“HELE BAGGRUNDEN BAG AL QAEDA OG DET MUSLIMSKE BRODERSKAB ER, AT DE ØNSKER AT OMVÆLTE VORES SAMFUND. DE ER FJENDEN. AL QAEDA ER DEN STØRSTE TRUSSEL FOR VORES DEMOKRATI – OG FOR MINE BØRN.”

JUSTITSMINISTER BRIAN MIKKELSEN, ALTINGET.DK, 19. NOV. 2008

NÅR POLITISK AKTIVISME BLIVER TERROR

Af Niels Fastrup

Det er ikke kun islamistiske ekstremister, der bør frygte Vestens nye terrorlove. Også politiske aktivister har grund til at bekymre sig, viser nye sager fra Tyskland og Frankrig. Sociolog forudser, at vi om få år igen vil se politiske fanger i fængslerne.

Lige siden vestlige regeringer indførte ny terrorlovgivning i forlængelse af angrebene i New York og Washington den 11. september 2001, har venstrefløjskræfter frygtet, at de nye, vidtgående love ikke kun skulle bruges i jagten på militante islamister, men også før eller siden ville blive brugt mod sociale bevægelser, der kæmper for en anden organisering af samfundslivet.

Især blandt europæiske autonome, der er kendt for at bruge civil ulydighed og forskellige former for militant modstand i den politiske kamp, har frygten været udtalt, hvilket bevægelsens mange hjemmesider og publikationer omhandlende antiterrorbekæmpelse, overvågning og nye politistategier vidner om.

Denne frygt har i visse tilfælde også vist sig at være begrundet. En række sager fra de senere år viser, at europæiske stater rent faktisk forsøger at bruge de nye terrorlove i kampen mod aktivistiske miljøer.

GLOBALISERINGSPROTEST SOM TERRORVIRKSOMHED

I ugerne op til G8-mødet i juni 2007 i Rostock udførte tysk politi en række stortilede aktioner vendt mod landets venstreradikale miljø, der på daværende tidspunkt var i færd med at forberede protesten til det forestående topmøde. Kontorer, lejligheder og besatte huse i Berlin, Hamborg og andre tyske byer blev ransaget og dokumenter, og computere beslaglagt.

Det mest bemærkelsesværdige ved aktionen var imidlertid, at politiet ikke udførte aktionen med henvisning til almindelige strafferet, som man ellers plejer, men under påberåbelse af §129a i den tyske antiterrorlovgivning:

– Vi mener, at aktivisterne er i færd med at danne en terrororganisation, hvis formål er at planlægge brandattentater eller andre voldsomme aktioner for at ødelægge eller forhindre det kommende G8-møde, lød politiets forklaring på de mange ransagninger således dengang.

SOCIOLOG MISTÆNKET FOR AT VÆRE TERRORGRUPPES INTELLEKTUELLE BAGMAND

De tyske myndigheders villighed til at retsforfølge venstrefløjsaktivister med udgangspunkt i terrorlovgivning blev understreget igen kort efter den famøse ransagningsaktion.

I slutningen af juli 2007 blev tre aktivister grebet på fersk gerning i færd med at sætte ild til nogle tomme politikretojer, der stod parkerede på et aflåst område. Hvor sådanne ilds-påsættelser tidligere er blevet kategoriseret som almindelig, men dog grov kriminalitet, meldte politiet ud, at man havde valgt at efterforske sagen som en terrrorsag. Også selvom ingen var kommet til skade under

aktionen, endsigse havde været i nogen som helst form for fysisk fare.

Det mest kontroversielle ved sagen var imidlertid, at man samtidig med anholdelsen af de tre aktivister også anholdt den 36-årige sociolog Andrej Holm, og sigtede ham for at være 'terrorgruppens' intellektuelle bagmand.

Ud over at han ved et par lejligheder

– JEG TROR, FOLK SKAL TIL AT VÆNNE SIG TIL EN HELT ANDEN DIMENSION AF REPRESSION. VI KAN MEGET LET HAVNE I EN SITUATION, HVOR DET IKKE ER UNORMALT, AT FOLK SIDDER I FÆNGSEL PGA. POLITISK AKTIVISME, ALTSÅ AT VI IGEN VIL SE POLITISKE FANGER I VORES FÆNGSLER.

havde mødtes med nogle af aktivisterne, byggede mistanken mod Andrej Holm på, at sociologiske begreber fra hans forskning optrådte i nogle af de pamfletter, som aktivisterne havde udsendt efter deres brandattentater.

Andrej Holm blev senere frikendt, men var han blevet fundet skyldig, ville det i princippet have åbnet døren for, at forskning kunne betragtes som en form for terrorstøtte.

FOR TIDLIGT AT ÅNDE LETTET OP

Den tyske stats forsøg på at retsforfølge militante venstrefløjsgrupperinger med udgangspunkt i en 'terrorstrategi' led imidlertid nederlag, da den tyske højesteret i januar 2008 afviste substansen i politiets terroranklage. Retten fandt ganske vist, at brandattentaterne udgjorde "potentielt terroristiske handlinger". Til gengæld fandt den ikke, at aktionerne levede op til terrorlovens krav om, at der skal være tale om angreb, der truer med at destabilisere samfundets grundlæggende strukturer.

Ifølge loven var aktivisterne dermed at betragte som almindeligt kriminelle, ikke terrorister.

En ny, endnu ikke afsluttet sag fra november 2008 betyder dog, at Europas aktivistiske venstrefløjsmiljøer endnu ikke kan ånde lettet op. Denne gang er det den franske stat, anført af landets konservative indenrigsminister Michèle Alliot-Marie, der er ude og afprøve kriminaliseringspotentialer i de nye terrorlove.

Tidligt om morgen den 11. november trængte dusinvis af hætteklædte politifolk fra det franske antiterrorkorps ind i et øko-anarkistisk kollektiv i landsbyen Tarnac i det sydøstlige Frankrig og anholdte stedets ni beboere. Syv af dem blev hurtigt løsladt, men myndighederne valgte at varetægtsfængsle den 34-årige Julien Coupat og hans 25-årige kæreste Yildune Levy.

JERNBANESABOTAGE SOM STATSANGREB

Mens Yildune Levy blev løsladt kort efter nytår, er Julien Coupat stadig fængslet på en mistanke om at være leder af en venstreradikal terrorgruppe, en form for terrorbevægelse med inspirationsmæssige rødder tilbage til Rote Armee Fraktion, som, fran-

ske efterrettningsmyndigheder hævder, er ved at vende tilbage i Europa efter at være uddøet i 1980'erne.

Det eneste konkrete i sagen mod Julien Coupat er en anklage om sabotage af nogle køreledninger på togstrækningen mellem Paris og Lille. Ukendte gerningsmænd havde om morgenen den 8. november forsynet køreledningerne med nogle hestekoformede kroge. Da et TGV-tog

dikateret frem for almindelig strafferet. Beviserne mod Julien Coupat og de øvrige mistænkte i Tarnac-sagen er spinkle, men beslutter de franske domstole, at de unge aktivister er skyldige, og at den konkrete jernbanesabotage udgør en terrorhandling, kan det åbne op for flere forsøg på at ramme politiske oppositionskræfter med de værktøjer, der oprindeligt var tiltænkt Al-Qaeda og lignende grupper.

KRIMINALISERING AF SOLIDARITETSARBEJDE

På et område har de nye terrorlove allerede haft meget drastiske konsekvenser. I årtier har forskellige former for solidaritetsarbejde til fordel for frihedsbevægelser i den tredje verden udgjort en rød tråd i megen venstrefløjsaktivisme.

Med stemplingen af mange af disse bevægelser som terrororganisationer er et sådant støttearbejde blevet kriminaliseret som terrorstøtte, hvilket den hjemlige sag mod Fighters + Lovers viste med stor tydelighed.

I et forsøg på at udfordre de nye terrorlove havde aktivisterne i Fighters + Lovers i 2006 oprettet et tøjfirma, hvor overskuddet fra salget af firmats t-shirts skulle gå til modstandsbevægelserne FARC og PFLP. Da Østre Landsret i september 2008 fastslog, at de to organisationer udgjorde terrorbevægelser, var Fighters + Lovers med ét slag forvandlet til terrorstøtter.

...OM TERRORISMEBEGREBETS LOGIK

Fortsat fra forsiden...

Når man ikke kan forstå modstanderen, kan man heller ikke anerkende hans kamp som legitim. 'Terroristen' er den modstander, man ikke kan respektere, selv om man er uenig med ham. Det absolutte modsætningsforhold med dets absolutte mangel på forståelse betyder, at forholdet til 'terroristen' kun kan være den kompromisløse fornægtelse. Han skal bekæmpes med alle midler – og samtidig kan alle midler legitimeres med 'kampen mod terror'. Derfor kan vi også konkludere, at 'krigen mod terror' som politisk-strategisk diskurs bliver præget af tre træk:

For det første er den absolut legitimerende. Når modstanderen er den, man kun kan ville til livs, bliver det umuligt at stille spørgsmålstegn ved de midler, der tages i brug. Her findes nøglen til de mange krænkelser af menneske- og borgerrettigheder i 'krigen mod terror': Man kan måske nok diskutere om eksempelvis øget overvågning af borgerne er nødvendig i denne krig, men hvis den er nødvendig, kan man til gengæld ikke argumentere mod dens gennemførelse.

For det andet er karakteristikkene af modstanderen som 'terrorist', altså som den, der skal udryddes med alle midler, det rene tænkelige udtryk for ren vold. Med ren vold forstås her, at den voldelige konflikt ikke har

noget emne, og at hverken forhandling eller konflikt derfor er mulig. Konflikten angår selve parternes fysiske overlevelse.

Endelig, for det tredje, er begreber som 'terrorisme' og 'krigen mod terror' med deres utvetydige og absolutte opdeling af det politiske rum mellem legitim og illegitim magt

GUANTANAMO OG ABU GHRAIB ER DERFOR IKKE TRAGISKE TILFÆLDIGHEDER ELLER UNDTAGELSER, MEN NATURLIGE KONSEKVENSER AF EN POLITISK KONFLIKT, DER DEFINERES SOM EN 'KRIG MOD TERROR'.

med til at forhindre en virkelig forståelse af den politiske konflikt. Denne bliver i stedet til en voldsspiral mellem parter, der anser ethvert middel som legitimt i bekæmpelsen af fjenden, mens befolkningernes demokratiske selvbestemmelsesret tages til gidsel for terrorbekæmpelsens absolutte logik: "Hvis I ikke holder med os, holder I med terroristerne!"

Guantanamo og Abu Ghraib er derfor ikke tragiske tilfældigheder eller

At de 25.000 kr., aktivisterne havde tjent ind på deres t-shirts, kun skulle gå til en radiostation og et plakatværksted, gjorde ingen forskel.

DE POLITISKE FANGER KOMMER IGEN

Ifølge sociologen Rene Karpantschof, som selv har en fortid som aktivist i bz-bevægelsen, og som i dag forsker i sociale bevægelser, har de nye terrorlove betydet, at de former for politisk aktivisme, der tidligere var enten lovlige eller "blot" ulovlige i almindelig strafferetslig forstand, nu er havnet i en gråzone, hvor de reelt risikerer at blive stemplet som terrorstøtte, i værste fald decideret terrorvirksomhed.

Som en konsekvens heraf forudser Karpantschof et hårdere politisk klima.

– Jeg tror, folk skal til at vænne sig til en helt anden dimension af repression. Vi kan meget let havne i en situation, hvor det ikke er unormalt, at folk sidder i fængsel pga. politisk aktivisme, altså at vi igen vil se politiske fanger i vores fængsler.

Rene Karpantschof tror ikke, at de skrappe love vil afholde folk fra at engagere sig i politisk aktivisme.

– Vi vil bare se flere folk i fængslerne i længere tid, udtaler han.

Af Andreas Beck Holm

TERRORFRYGT-FRIHED: 1-0

Af Malene Fenger-Grøndahl

Vi tror, at straffebestemmelser, overvågning og registrering kan sikre os mod terror. Men det er en falsk tryghed. Samtidig får vi alle sammen mindre frihed, og politiske aktivister og etniske minoriteter risikerer at blive ramt ekstra hårdt. Sådan lyder to eksperter vurdering efter seks år med 'panik-paragraffer'.

Du køber en t-shirt med påskriften Fighters + Lovers. Uden for alvor at være klar over, at designerne og producenterne bag t-shirten lader en del af købsprisen gå videre til den colombianske guerillabevægelse FARC og den palæstinensiske befrielsesorganisation, PFLP. Begge organisationer står på EU's terrorliste, og folket bag t-shirtene dømmes senere for støtte til terrorvirksomhed. Kan du nu også dømmes for medvirken til terror? Den danske antiterrorlov definerer medvirken til terror ganske bredt, og det er politikernes mål med loven, at den skal ramme enhver støtte til terrorvirksomhed. Samtidig er politiets muligheder for at indhente data om vores forbrugsvaner bedre end nogensinde før. Så du kan risikere at blive sigtet – og måske dømt – efter straffelovens 'terrorparagraf', § 114.

"Tankeeksperimentet giver en ide om, i hvor høj grad vi er ved at underminere borgerens retssikkerhed og den grundlæggende personlige frihed, som vi ellers opfatter som en af hjørnestenene i et åbent demokrati," siger jurist og vicedirektør ved Institut for Menneskerettigheder Birgitte Kofod Olsen. Hun er bekymret over, hvordan terrorangrebet 11. september 2001 og den efterfølgende 'krig mod terror' har medført øget overvågning og registrering af borgerne i mange europæiske lande, herunder Danmark.

OVERVÅGNINGSSAMFUND ER PÅ VEJ

Med terrorpakkerne i 2002 og 2006

fik politiet en række nye efterforskningsmidler, som skulle effektivisere deres arbejde. Sideløbende er der indført videoovervågning af stadig større dele af det offentlige rum. Desuden har kommunalreformen betydet, at forskellige myndigheder kan udveksle et væld af oplysninger om borgernes sundhed, sociale forhold, sygdom, skatteforhold osv. I kombination med CPR-nummersystemet, der fungerer som en nøgle til oplysninger om den enkelte borger, betyder det, at vi nærmer os et overvågningssamfund, mener Birgitte Kofod Olsen.

"Teleudbydere registrerer, hvem vi taler i telefon med, hvilke hjemmesider vi besøger, og hvem vi sender e-mails til. Politiets Efterretningstjeneste (PET) kan få oplysninger om, hvilke bøger, cd'er og film vi låner på biblioteket, og hvilke flyrejser vi køber. PET kan – også uden dommerkendelse – få navne på de mennesker, der i en bestemt periode har henvendt sig til et socialkontor. Ved at kombinere de mange data kan politiet og andre myndigheder sammenstykke et meget præcist billede af hver af os, og samtidig er der lavet en række undtagelser, som betyder, at politiet ikke altid behøver en dommerkendelse for at indhente oplysninger om os. Det er et brud med et af de bærende principper i en retsstat, at der er uafhængig kontrol med de myndigheder, der overvåger borgerne," siger hun.

PANIK-PARAGRAFFER

Vender vi tilbage til eksemplet med t-shirten fra Fighters + Lovers, spiller den øgede overvågning en rolle. Køber af t-shirten efterlader sig spor med sit kreditkort og bliver måske fanget af overvågningskameraer på sin strøgtur. Alt sammen spor, der kan bruges af politiet til at indkredse køberne af de famøse tøjstykker. Dernæst er det politiets nye beføjelser og straffelovens meget omfattende 'terrorparagraffer', der kan komme til at spille en rolle. Antiterrorlovgivningen er ifølge professor i straffetret ved Københavns Universitet,

Jørn Vestergaard, en samling 'panikparagraffer', som er vedtaget i al for stor hast, og som risikerer både at ramme i flæng og samtidig gøre det svært at ramme det, som de er tænkt til at bekæmpe.

"Det sæt af paragraffer i straffeloven, der handler om terrorisme, gør det ikke kun kriminelt at udføre terrorhandlinger, men også at medvirke til eller tilskynde andre til terror eller oplære nogen i noget, som kan bruges til at udføre terrorisme. Det er meget vagt beskrevet, og det er svært for borgerne at vide, hvad der falder ind under paragrafferne. Er det terrorisme at lave kemiforsøg, som måske kan give øvelse i noget, der kan bruges ved et terrorangreb? Er det ulovligt at støtte en velgørende organisation, som siden viser sig også at have forbindelser med væbnede oprørere? Begge dele kan – afhængig af, hvordan man tolker paragrafferne – være kriminelt," siger han. Derfor er der ifølge juraprofessoren risiko for, at anklagemyndigheden føler sig forpligtet til at rejse sager – mod t-shirtkøbere eller udøvere af uskyldige kemiforsøg, hvor det vil være næsten umuligt at bevise, at der er tale om forberedelse eller støtte til terror.

"Hvis der rejses den slags sager, vil borgene begynde at miste tillid til domstolene. De vil være bange for at blive ramt af terrorparagrafferne, og samtidig vil de få indtryk af, at det ikke kan lade sig gøre at dømme dem, som lovgivningen er lavet for at ramme," siger han og tilføjer, at flere af de danske 'terrorsager', bl.a. 'Glasvej-sagen', 'Glostrup-sagen' og 'Odense-sagen', netop har været præget af, at anklagemyndigheden har haft svært ved at bevise de anklagedes skyld.

"Desuden er der en klar risiko for, at det især vil være 'uønskede grupper', f.eks. politiske aktivister eller personer med udenlandsk baggrund, der rammes," siger Jørn Vestergaard.

Også Birgitte Kofod Olsen frygter, at de mange antiterroriltag med tiden

vil nedbryde borgernes tillid til myndighederne. "Mange vil nok blive mere tilbageholdende med at fortælle deres læge eller sagsbehandler personlige ting, fordi de frygter, at oplysningerne kan blive misbrugt. Men vores velfærdssamfund er netop baseret på tillid mellem borger og myndigheder, så det vil være et stort problem, hvis borgerne ikke længere stoler på dem, de normalt søger hjælp hos," siger hun.

RENT MEL I POSEN

Indtil videre har meget få almindelige borgere protesteret over den stigende overvågning, og det undrer Birgitte Kofod Olsen. "Måske skyldes det, at det ikke er umiddelbart synligt. Vi bliver ikke skygget af mænd i sorte frakker. Men overvågningen og registreringen foregår hele tiden. Vi aner bare ikke, hvordan og i hvor høj grad de nye muligheder bliver brugt, og det gør det svært at rejse en debat om emnet," siger Birgitte Kofod Olsen.

Hun mener, at danskerne generelt har stor tillid til, at myndighederne handler til borgernes bedste, og at de derfor ikke ser nogen interessemod-sætning mellem den øgede overvågning og borgerens tryghed og sikkerhed.

"Jeg møder ofte det argument, at vi jo alle har interesse i, at politiet kan forebygge og efterforske terror effektivt, og at man intet har at frygte, så længe man har rent mel i posen. Men dels er der altid risiko for, at enkeltpersoner eller grupper af personer misbruger de oplysninger, de ligger inde med. Dels er det ikke ligeegyldigt, hvem der definerer, hvad det vil sige at have rent mel i posen. Eksemplet med t-shirten fra Fighters + Lovers viser det meget godt. Nogle mener, at de to organisationer er frihedsbevægelser, andre at de er terrororganisationer. Andre igen aner ingenting om bevægelserne og køber måske t-shirten uden at kende historien bag".

[FAKTA] TERRORPAKKERNE :

PAKKE 1/

SOM REAKTION PÅ TERRORANGREBET 11. SEPTEMBER 2001 FREMLAGDE SR-REGERINGEN EN ANTITERRORPAKKE, SOM BLEV VEDTAGET I MAJ 2002 UNDER VK-REGERINGEN. PAKKEN BESTOD AF ÆNDRINGER OG TILFØJELSER I BL.A. STRAFFELOVEN, RETSPLEJELOVEN, VÅBENLOVEN OG UDLÆNDINGELOVEN.

BLANDT DE MEST MARKANTE ELEMENTER I PAKKEN VAR:

- EN NY TERRORISMEPARAGRAF, § 114, BLEV TILFØJET I STRAFFELOVEN. OVERTRÆDELSE KAN GIVE STRAF OP TIL FÆNGSEL PÅ LIVSTID.

- EN RÆKKE PARAGRAFFER OM STØTTE AF NOGEN, SOM KAN VÆRE INDBLANDET I TERRORISME, BLEV INDFØRT.

- ALLE INTERNETFIRMAER OG TELEUDBYDERE BLEV PÅLAGT AT REGISTRERE OG OPBEVARE OPLYSNINGER OM BRUGERENS TRAFIK PÅ INTERNETTET.

- POLITIET FIK MULIGHED FOR AT LAVET FLERE HEMMELIGE RANSAGNINGER MED EN ENKELT RANSAGNINGSKENDELSE.

- ASYLSØGERE KAN BLIVE AFVIST OG FLYGTNINGE SENDT UD AF LANDET, HVIS PET VURDERER, AT DE UDGØR EN SIKKERHEDSRISIKO FOR STATEN.

PAKKE 2/

I 2006 BLEV ENDNU EN ANTITERRORPAKKE VEDTAGET.

DEN GAV BL.A. POLITIET MULIGHED FOR AT INDHENTE PERSONOPLYSNINGER FRA ALLE OFFENTLIGE MYNDIGHEDER.

DEN GAV PET ADGANG TIL OPLYSNINGER OM FLYPASSAGERER.

DEN KRIMINALISEREDE IKKE BARE OPLÆRING I OG REKRUTTERING TIL NOGET, DER KAN ENDE MED TERRORHANDLINGER, MEN OGSÅ DET AT LADE SIG OPLÆRE ELLER HVERVE.

DET UTÆNKELIGE

Af Inge Eriksen

Ender Danmark som en politistat med en lokal udgave af Stasi og KGB? Næppe, de grove metoder, vi kender fra det gamle Sovjetimperium, er alt for gammeldags for borgere i vores nye, strålende årtusind. Nu listes sindelagskontrollen ind på snedige måder, én af dem handler om ren og skær udmattelse af borgernes mentale opvakthed.

Når samtalen – og det sker ofte – mellem venner ender ved overvågning, er reaktionen stort set altid den samme: Jeg har ikke noget at skjule og derfor ikke noget at frygte, men øhh.

Det øhh er svært at definere, men dybest set handler det om ubehaget ved tanken om at blive overvåget eller snarere befamlet. Jeg siger, hvad jeg har lyst til i telefonen, skriver,

hvad jeg har lyst til og brug for i mine e-mails og breve, uden tanke for, om uvedkommende blander sig. Bortset fra i Vietnamkrigens år, hvor vi gjorde grin med mulige/tænkkelige overlytninger af vores telefonsamtaler, har det ikke forekommet at være et problem, et langt livs vaner stikker dybt – også på dette punkt.

For har jeg ikke levet i et frit og åbent samfund siden maj 1945, da den tyske hær i skam måtte forlade mønsterprotektoratet Danmark?

Hvor mange engelske og amerikanske krimier har vi ikke set, hvor overvågningskameraet i sidste ende har afgjort en sag? Og det er jo godt, ikke? At forbrydelser bliver opklaret f.eks. ved hjælp af kameraer anbragt på strategiske steder? Jeg mener, Sherlock Holmes med sit opium, sin violin og intuition er død for længe siden, det højteknologiske samfund

kan ikke forlade sig på den gale og geniale detektiv.

Hvad, der også bør medtænkes, er, at borgernes lunte er blevet forfærdelig kort, og det har intet at gøre med terrorisme! Der skal ikke meget til, før sagsbehandlere, buschauffører, togpersonale osv. udsættes for vold, og ikke altid fra staklerne, der er vinde og skæve af druk og narkotika. Det er uretfærdigt, for i det store og hele gør ansatte i pleje- og servicesektoren deres arbejde godt og vil det bedste for deres klienter og passagerer.

Hvorfor er lunten blevet kortere? Det kan jeg ikke svare på.

Men der skete noget den 11. september 2001 og i en lille dansk sammenhæng i november samme år. Pludselig kom den borgerlige mistillid til mennesker op på fuld styrke, og der skulle lovgives på alle niveauer, in-

gen – skyldige eller uskyldige – skulle have mulighed for at slippe igennem det mere og mere finmaskede net af overvågningsystemer og lovgivning. Jeg har flere gange på rejser i den såkaldt tredje verden været udsat for rent ud hysteriske kontrolforanstaltninger, mangel på rimelig information og skjulte og åbenlyse opfordringer til bestikkelse for at komme igennem en sluse videre til en gate. Jeg har været aldeles rasende, hvad fanden bilder de sig ind?!

Men hvordan er det nu lige i dag i en ellers så dejlig lufthavn som Kastrup, når man skal til udlandet? Man skal ikke betale bestikkelse, men føler sig ydmyget ud over, hvad mit krav til værdighed kan bære!

Jeg flyver ikke længere, men det er uholdbart, før eller senere må jeg igen ydmygelserne. For selvom europæerne er grundigt trætte af den amerikanske paranoia – for det er dét, vi taler om – vil det vare længe, før reglementerne lempes. Og indtil da må jeg sikkert ombord i et fly.

Al den kontrol og overvågning vedrører ikke mig, jeg er frygtelig lovly-

dig og har min ytringsfrihed, selvom også dette demokratiske klenodie er blevet omfortolket på en rædselsfuld måde: Ytringsfriheden handler ikke længere om borgerens umistelige ret til at kritisere magthaverne, men om retten til at svine andre mennesker til på groveste vis.

Men det vedrører alligevel alt sammen mig, for gennem en form for kinesisk åndelig vandtortur har jeg fået lod og del i den borgerlige magts menneskesyn i al dens mistillid til mennesker.

Det er slemt nok, værre er, at det politiske er blevet mistænkeliggjort på en måde, som jeg aldrig havde forestillet mig. Nu påstås det, at det hele handler om værdier og følelser, politiske spørgsmål er sunket ned bag horisonten: Den nuværende statsminister sagde for et par år siden, at 'vi' jo bare ikke kunne lide regeringen og dens støtteparti. Da jeg bor alene, kan jeg brøle af hjertens lyst mod min fladskærm, og jeg brølede, at det begyndte med grundlæggende politisk uenighed fra længe før regeringsdannelsen, men

Fortsættes på side fire...

Fortsat fra side tre...

at statsministeren i øvrigt havde ret i, at jeg ikke kunne lide hans ministre og støtteparti! Der er tale om en uvederhæftighed som aldrig før set i dansk politik, og her tænker jeg ikke på frokoster og hotelregninger.

Hvad ligner det at fyre mantraet af om, at der ikke er noget at komme efter, når der er rigtig meget at komme efter? Hvorfor f.eks. blev kommunesammenlægningerne og amternes nedlæggelse ikke diskuteret offentligt? Sidste kommunesammenlægning blev diskuteret i ca. ti år med deltagelse af politikere, eksperter, borgere og sognekonger! Kommunesammenlægningerne er en systematisk af-demokratisering af det danske samfund, og dermed har politikerne endnu mindre indsigt i, hvad borgerne mener og føler(!) f.eks. i spørgsmålet om overvågning.

Prøv at gå ind på DR2's reportager fra Folketinget, især når der er spørgetid om onsdagen, og bemærk, hvor meget ansvarlige politikere og ministre glider af på alle spørgsmål.

Det er faktisk lige så ydmygende at overvære som overvågningen og paranoiaen i lufthavnene. For hvor længe varer det, før man har lært at leve med det? Tager for givet, at man ikke kan vride et svar ud af en minister, men bare må lægge øre til, at man er socialistisk ballademager, idealist og drømmer osv.?

Når man lever af sproget, som jeg gør, betyder den såkaldte symbolpolitik ikke så lidt. Og når jeg ser tilbage på regeringens, navnlig statsministerens, rovdraft på andre partiers politiske dagsorden og kernebegreber, bliver jeg usandsynligt vred. Ikke fordi sproget skal fredhelliges, det skal bruges, skal det!

Men tyveri? Tyveri uden andet formål end at kastrere oppositionen?

Jeg husker, hvordan jeg for et par år siden i en kronik i Politiken uskyldigt brugte begrebet 'sammenhængskraft', i øvrigt trods min republikanske grundholdning med henvisning til Dronning Margrethe.

I dag kan det begreb som så mange andre ikke længere bruges af venstrefløjen, og jeg venter sådan set kun på, at statsministeren lader Dansk Folkeparti beholde dannebrog og selv stjæler de røde faner fra SF og Socialdemokraterne og tilføjer et nyt lille fikst logo i øverste venstre hjørne, så der ikke er noget at komme efter.

Ender Danmark som et overvågningssamfund, en politistat? Dette utænkelige?

Næppe.

Politireformen har demoraliseret styrken, politikredse og retskredse ligger i ruiner, den ansvarlige minister har fået et nyt resort, der er ikke noget at komme efter. Bortset fra at søge job i de private vagtværn.

Af Inge Eriksen

NEJ TIL DEN BIOPOLITISKE TATOVERING

Af Giorgio Agamben

Aviserne lader ingen tvivl tilbage: fra nu af må den, der skal tage til de Forenede Stater på visum, lade sig registrere i et kartotek og efterlade digitale fingeraftryk ved indrejse til landet. Personligt har jeg ikke til hensigt at underkaste mig en sådan procedure, og derfor har jeg straks aflyst de forelæsninger, jeg skulle have afholdt i marts måned ved New Yorks universitet.

Jeg vil gerne her forklare årsagen til at jeg, til trods for den sympati der i mange år har knyttet mig til såvel mine amerikanske kollegaer som til deres studerende, anser denne beslutning for både at være nødvendig og uundgåelig, samt hvorfor jeg gerne så, at den bliver delt af andre europæiske intellektuelle og foredragsholdere.

Det drejer sig ikke bare om en personlig overfølsomhed over for en procedure, der længe og i mange lande er blevet påtvunget forbrydere og politisk forfulgte, og fortsat påtvinges dem. Havde det blot drejet sig om dette, kunne man endog forestille sig en beslutning om at dele de ydmygende vilkår, som så mange mennesker er underlagt i dag, af solidaritet.

Problemet rækker imidlertid langt ud over den personlige følsomheds grænser og vedrører den normale politisk-juridiske (man skulle nok bare kalde den biopolitiske) status for borgerne i de såkaldt demokratiske lande, hvori det er tilskikket os at leve. I årevis har man – først lejlighedsvis og i små doser, men siden på en mere og mere eksplicit og insisterende måde – forsøgt at overbevise samfundsborgerne om, at kontrolbefordrende anordninger og fremgangsmåder, som altid var blevet anset for at være undtagelsesprægede og umenneskelige, nu skulle være gængse og menneskelige.

Det er velkendt, at den kontrol, som staterne kan øve over individerne takket være brugen af elektroniske anordninger såsom kreditkort og mobiltelefoner, har overskredet grænser, der førhen forekom uopnåelige. Der findes imidlertid tærskler inden for kontrollen med og manipulationen af kroppe, hvis overskridelse betegner en ny, global, biopolitisk tilstand, et skridt videre i retning af det, Michel Foucault definerede som en slags gradvis animalisering af mennesket, virkeliggjort gennem de mest sofistikerede teknikker. Den elektroniske registrering af fingeraftryk og nethinde, tatoveringen af underhuden og lignende indgreb

udgør sådanne tærskelfænomener.

Man må ikke lade sig bedrage af de sikkerhedshensyn, der anråbes for at retfærdiggøre dem. Erfaringen har lært os, at de fremgangsmåder, der i begyndelsen er reserveret fremmede, siden udvides til alle. Det drejer sig med andre ord, om det nye, 'normale', biopolitiske forhold mellem samfundsborgerne og staten. Dette forhold vedrører ikke længere en fri og aktiv deltagelse i offentligheden, men en indskriving og registrering af den mest private og uvidergivelige bestanddel: kroppenes biologiske liv.

Til de mediemæssige anordninger, der kontrollerer og manipulerer det offentlige ord, svarer der teknologiske anordninger, som indskriver og identificerer det nøgne liv: Mellem de to yderpunkter – et ord uden krop og en krop uden ord – bliver rummet for det, der engang hed politik, hele tiden ringere og mere begrænset.

Det er på denne måde, at samfundsborgeren, eller rettere mennesket som sådant, på paradoksal vis er blevet det mistænkelige individ par excellence. Og det er over for det, at man forebyggende må gøre brug af teknikker og anordninger, der var blevet opfundet med henblik på de

farlige klasser. Det synes som om selve menneskeheden per definition må være en 'farlig klasse' for en stat, der ellers skulle udgøre stedet for det politiske liv.

For nogle år siden kom jeg til at skrive, at Vestens politiske paradigme ikke længere var byen, men koncentrationslejren, ikke Athen, men Auschwitz. Det var naturligvis en filosofisk og ikke en historiografisk tese. Man skal da heller ikke sammenblende fænomener, der bør holdes adskilte. Jeg vil dog alligevel gerne antyde, at det er sandsynligt, at tatoveringen i Auschwitz forekom at være den mest 'normale' og økonomiske måde til at ordne de deporteredes indskriving i lejren. Den biopolitiske tatovering, der i dag påtvinges os for at kunne komme ind i de Forenede Stater, udgør en stafet i det løb, der i morgen kan få os til at acceptere den næste som en normal indskriving af den gode borgers identitet i statens mekanismer og tandhjulssystemer.

Oversat fra italiensk af Carsten Juhl. Artiklen blev bragt på forsiden af *Le Mondes weekendudgave* dateret den 11/12. januar 2004.

“Det er en helt ny verden for Københavns Politi, og det her er blot de første skridt. Hvor det ender, er ikke til at sige.”

VICEPOLITIINSPEKTØR MICHAEL AGERBÆK OM OVERVÅGNINGSKAMERAER I OFFENTLIGE RUM, COMPUTERWORLD.DK, 16. DEC. 2008

“[ANTI-TERROR PAKKEN] ER UDEN SAMMENLIGNING DEN STØRSTE ÆNDRING I FORHOLDET MELLEM STATENS MAGTBEFØJELSER OG DEN ENKELTES RETSIKKERHED, DER ER SKET, SIDEN DEN DANSKE RETSSTAT BLEV GRUNDLAGT MED RETSPLEJEREFORMEN FOR 82 ÅR SIDEN.” PREBEN WILHJELM, POLITIKEN.DK, 9. NOV. 2001

KUNST-PROJEKTER:

C.C. HALD

Projektet §114411§ af C.C. Hald er en lovtæst inspireret af den seneste version af den danske antiterrorlovgivning. Som borgere er vi underlagt den lovgivning, myndighederne vedtager og udøver, men når denne lovgivning underminerer borgernes grundlæggende rettigheder og dermed også det demokratiske råderum,

er det et brud på den tillidskontrakt mellem stat og borger, der er demokratets grundlag. Projektet §114411§ elaborerer over teksten i antiterrorlovgivningen og vender den mod staten selv for at sikre borgerne mod en kontrolfikeret statsmagt. Teksten vil cirkulere som flyveblade i Københavns byrum den 5. marts.

JAKOB JAKOBSEN

Jakob Jakobsen tager udgangspunkt i antiterrorlovgivningens grundlæggende målsætning, der handler om opretholdelse af samfundets lov og orden. Lovpakken indeholder en paragraf, der specifikt vedrører den offentlige ro og orden. Formålet med denne paragraf er at gøre handlinger i offentlige rum til objekt for mulig lovovertrædelse, og ved at være særdeles vag i formuleringerne giver den myndighederne mulighed for at bruge den efter godtbefindende. Som respons til dette har Jakob Jakobsen lavet en redskabskasse, der – hvis den tages i brug på en særlig måde – kan forstyrre den offentlige orden. Pakken består af en række klistermærker, der kan ændre og fordreje betydningen af trafikskilte. Klistermærkerne mimer almindelige trafikskiltes form og format, men rummer en væsentlig ændring i tekstdelen, der består

af ord hentet direkte fra antiterrorlovgivningen. Hvis klistermærkerne påsættes myndighedernes trafikskilte, vil de altså ændre deres fremtræden ved at fordreje deres oprindelige budskaber og give dem nye betydninger.

Projektet peger på det frygttema, der udgør omdrejningspunktet for antiterrorlovgivningen. Potentielt er vi alle kriminelle og terrorister og kan producere bomber af det, vi har stående under køkkenvasken. Principperne i en retsstat bygger netop på tillid mellem stat og borgere, og kun en desperat statsmagt forsøger at kontrollere befolkningsgrupper gennem kriminalisering. Redskabskasserne vil blive distribueret gennem uformelle netværker. I forbindelse med projektet arrangeres desuden et seminar. Yderligere information: www.publik.dk

EMIL MADSEN BRANDT

Emil Madsen Brandts bidrag består af to plakater med poesi af de persiske litterære skikkelser Sa'di Shirazi og Mowlana Jalal Od-Din Mohammad Balkhi. Plakaterne præsenterer hver et digt på persisk og indeholder ud over en dansk oversættelse også en kort biografisk note om de to forfattere.

Sa'di og Mowlana var aktive i 1200-tallet, men selv i dag er deres værker folkekære og populære i den persisksprogede verden, hvor de læses og reciteres af folk fra mange forskellige dele af samfundet. Digterne var begge troende muslimer og udtrykte med afsæt i denne identitet idéer, der i vores del af verden i dag opfattes som udpræget vestlige. Deres humanistiske idealer har haft stor indflydelse på den folkelige kultur i Iran, men

også i Europa har en række fremtrædende tænkere interesseret sig for Sa'dis poesi, der i Vesten også er kendt under navnet Rumi.

Med sine plakater ønsker Emil Madsen Brandt at nuancere mediernes stereotype repræsentationer af muslimer, islam og den diffuse forestilling om en mellemøstlig trussel. I mediernes skabes der ofte et indtryk af muslimer som repræsentanter for en særligt aggressiv kultur med værdi- og normsæt, der står i diametral modsætning til danske værdier. I et særegent visuelt sprog adresserer plakaterne det simplificerede og essentialistiske kultursyn, der ligger til grund for forestillingen om 'os' og 'dem'. Plakaterne vil være at finde i Københavns byrum fra den 14. februar.

PIA RÖNICKE & NIS RØMER

Med projektet Gåafstand har de to billedkunstnere Pia Rönicke & Nis Rømer gennem de sidste 3 år arrangeret en række gåture rundt omkring i København. Gåafstand er en slags uformel gåklub for alle med interesse i det urbane rums infrastruktur og udvikling. På gåturene undersøges, registreres og kortlægges byen.

I forbindelse med OS DEM DEMOS organiserer Gåafstand tre ture, der tager udgangspunkt i antiterrorpakken og dens relation til den lovgivende, den dømmende og den udøvende magt. De tre gåture har hver sin guide, der vil fortælle om særlige aspekter vedrørende forholdet mellem lovgivning og offentlighed. Gåturene adresserer vores retssikkerhed som borgere og undersøger, hvilke konsekvenser antiterrorlovgivningen har for vores tilstedeværelse og ageren i offentlige rum.

Antiterrorrens arkitektur

Den første tur, der foregår i bus, vil se på den arkitektur, der rummer de administrative instanser, som indgår i udøvelsen af antiterrorlovgivningen. Vi vil besøge institutioner som Udlændingetjeneste, Politi, PET og andre instanser, der er med til at administrere lovændringerne.

Vi vil også overveje, hvordan antiterrorren aktualiseres i byrummet gennem terrørsikring af bygninger og lignende.

Tid: 14. februar kl. 11.30–13.30

Mødested: Busholdepladsen ved Christiansborg

Guide: Arkitekt Merete Ahnfeldt-Møllerup

Tilmelding: info@publik.dk

Efterretninger

Denne gåtur ser på, hvordan overvågning er blevet en integreret del af vores hverdag. Omdrejningspunktet er de steder i København, der allerede er kameraovervågede, og de områder, hvor Københavns Kommune har planer om at placere overvågningskameraer. På turen vil vi diskutere, hvordan overvågningskulturen både som konkret og symbolsk instans, dvs. både det reelt at blive overvåget såvel som forestillingen om det, påvirker vores måde at opholde og bevæge os i offentlige rum på. Deltagerne vil blive opfordret til at iføre sig en klap for øjet som en metafor for kameraets enøjethed, hvilket vil synliggøre os som mistænkelige subjekter i gadebilledet.

Tid: 15. februar kl. 13.00

Mødested: Trappen til Københavns Rådhus

Guide: Birgitte Kofod Olsen, jurist og vicedirektør ved Institut for Menneskerettigheder

Fremfør beviset

Den tredje tur går til en domstol i København for at rejse spørgsmål omkring antiterrorpakkerne og deres indvirkning på retsstaten. Vi vil lave en form for høring, hvor de medvirkende på gåturen får mulighed for at spørge ind til antiterrorpakkens betydninger. Vi vil undersøge, i hvor høj grad domstolene har en selvstændig rolle, og hvordan magtens tredeling fungerer i Danmark, historisk såvel som i dag.

Tid: 22. februar kl. 13.00

Mødested: Københavns Byret, Nytorv 25, København K

Guide: Thomas Bugge, jurist

Turene foregår i en uformel tone og alle er velkomne. For yderligere information om Gåafstand se www.gaaafstand.blogspot.com

OS DEM DEMOS

AVNØ LEJREN

/ CENTER FOR TERRORMISTÆNKTE

Med forventet start 9. november 2009 skal Avnø Lejren fungere som centrum for den danske indsats mod terrorisme. Oprettelsen af lejren sker i forlængelse af regeringens terrorpakke, som via bl.a. en række ændringer i straffeloven og retsplejeloven giver politiet og efterretningstjenesterne udvidede beføjelser i forebyggelsen af terroraktiviteter i Danmark.

Avnø Lejrens formål er at medvirke til at bevare et frit, demokratisk og sikkert Danmark i en tid, hvor terrortruslen fortsat eskaleres. I denne situation skal Avnø Lejren fungere som centrum for en lang række forebyggende foranstaltninger i forhold til terrormistænkte, herunder tilbageholdelse og overvågning af personer på tålt ophold i landet.

I samarbejde med en række danske og internationale rets- og sikkerhedsmæssige instanser skal Avnø Lejren løbende udarbejde risikoanalyser og vurderinger af trusselsbilledet i Danmark. Derudover vil Avnø Lejren spille en vigtig rolle i overvågning af mistænkte enkeltpersoner og grupper i Danmark samt bidrage til at tilvejebringe tilstrækkeligt materiale til, at aktuelle sager kan føres i retten under straffelovens §114 - den såkaldte terrorparagraf.

Selve Forvaringscenteret udgøres af 22 separate bygninger, der knytter sig til det interne vejanlæg og til landskabet omkring lejren. Forvaringscenteret har en lang række faciliteter, som muliggør tilbageholdelse af 762 terrormistænkte.

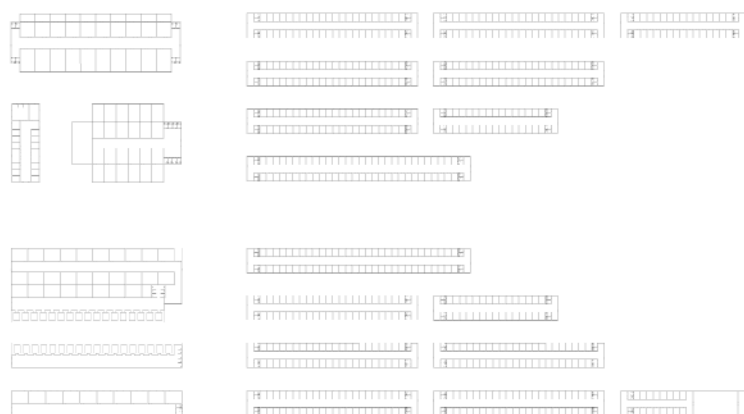
Se mere på www.avnolejren.dk

Vi kan ikke bare sidde med hænderne i skødet, trække gardinerne for og tro, at det onde forsvinder. Vi er nødt til at stå sammen med andre frie og demokratiske samfund i forsvaret for frihed og menneskerettigheder.

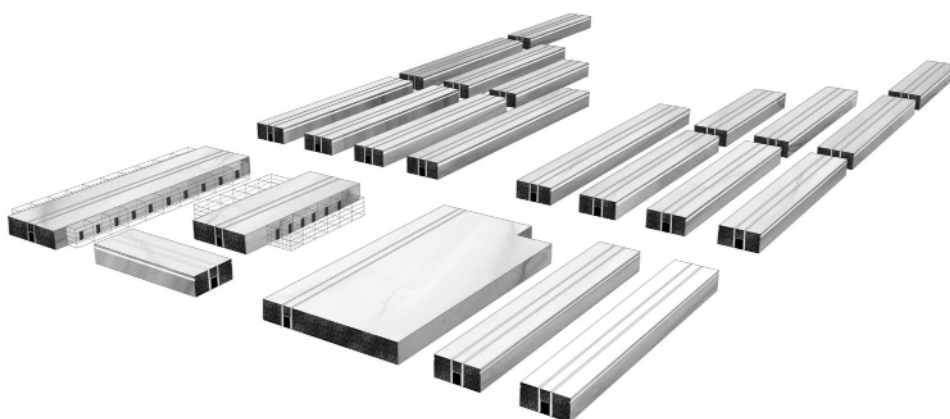
- Statsminister Anders Fogh Rasmussen

Forvaringscenteret set fra sydøst

Grundplan over Forvaringscenteret

Forvaringscenteret set fra vest

“ET ANDET FÆLLESTRÆK ER, AT DE TIDLIGERE DØMTE OG DE NU MISTÆNKTE PERSONER HAR EKSTREME ISLAMISTISKE HOLDNINGER. DET ER TANKEVÆKKENDE OG UROVÆKKENDE, AT MILITANT ISLAMISME KAN TRIVES SIDE OM SIDE MED OG UNDER DÆKKE AF EN TILSYNELADENDE VELLYKKET INTEGRATION. DET MÅ VI TAGE BESTIK AF. DER ER I HØJ GRAD BRUG FOR AT OPPRIORITERE DEN VÆRDIMÆSSIGE SIDE AF INTEGRATIONEN.” STATSMINISTER ANDERS FOGH RASMUSSEN, ANDERSFOGH.DK, 11. SEP. 2007

publik

FEBRUAR/MARTS 2009

PRODUCERET AF PUBLIK I FORBINDELSE MED KUNSTPROJEKTET OS DEM DEMOS

WWW.PUBLIK.DK

GRAFISK DESIGN: PRINT MATTERS!
 V. KRISTINA ASK, www.printmatters.dk

© PUBLIK & SKRIBENTERNE

OPLAG: 500

**OS
 DEM
 DEMOS**

STØTTET AF KUNSTRÅDETS
 BILLEDKUNSTUDVALG OG KØBENHAVNS
 KOMMUNES BILLEDKUNSTUDVALG

KUNSTRÅDET
 Danish Arts Council